

DE POSTRYDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

De POSTRYDER vershynt s'ondsdags, s'onderdags en zaterdags.
Men schryft in te Tongeren by M.-F. COLLEE, boekdrukker
uitgever van dit blad, groote markt, n° 20, en by alle postdirecteurs.
Alle toezending van brieven, annonces, geld, enz., moet gefrankeerd
zyn.

Het abonnement is bepaald op 7 fr. binnen de stad.

" " " 8 fr. buiten " "
Een blad afzonderlyk 20 centimen.
De aankondigingen, per drukregel 15 "
De reklamen " " " " " 25 "

By het zenden van aankondigingen is eenieder verzocht dadelijk
mit te drukken of dezelve in den POSTRYDER alleen, of wel ook in
hetfransch blad, le COURRIER DU LIMBOURG, moeten opgenomen
worden. Deze laatste, voor verscheidene achterreenvolgende keeren
gezeen en gemeten voordeeltiger conditiën.

TONGEREN, DEN 9 JANUARY.

Schending der Kerkhoven.

De grondwet waerborgt de vryheid der Godsdiensten,
en hare vrye openbare uitoefeningen.

Dat wil zeggen, dat de grondwet den eerbied der
godsdienstige verordeningen en instellingen van iedere
geloofsbelijdenis binnen en buiten den tempel waerborgt.

Welnu, de katholieke kerk eischt dat de overledenen
in gemeenschap met haer begraven worden, in eene
katholieke begraefplaats; en eene begraefplaats is slechts
katholiek op voorwaarde dat zy gewyd en bewaerd
wordt in hare zegening volgens de voorschriften van
den godsdienst.

Daer uit volgt dat wanneer men de reglen van den
katholieken godsdienst inkrimpt in het vreedzaam bezit
van eene begraefplaats, dan ontnemt men aan dezen
godsdienst de vryheden van zyne uitoefening, en ver-
volgens verkracht men de nationale grondwet.

Dat is, eene hoofdstoffelyke waarheid.
Maer deze grondbeginselen zyn in de laatste tyden
wonderlyk miskend. Hoe menigmael heeft de burgerlyke
magt katholieke kerkhoven onteerd, met begravenissen
door de kerk veroordeeld?

Ja, wy hebben op verschillende punten van het land,
in de katholieke begraefplaatsen, daden zien plegen door
agenten van het bewind, onder voorwendsel van bur-
gerlyk gezag, daden die in de oogen der Kerk de schreeu-
wendste ontheiliging zyn; wy hebben magistraten de
vryheid en vrye uitvoering van eenen godsdienst ver-
smadende, in feit zien daer stellen de mengeling in de
begraefplaatsen, van alle geloofsbelijdenissen, en alle
godsdienstige dankwyzen.

Soortgelyke daden maken inbreuk op het openbaer
regt van ons land.

Wy komen krachtdadig protesteeren tegen dat stelsel
van geweld.

Wy komen de volle en regtzinnige uitvoering eischen
van de grondwet.

Al de belgische burgers, al de erkende eerdiensten

hebben regt aan de grondwettelyke vryheid.

Verre van ons iemand te verstooten: de vryheid die wy
vragen voor den katholieken godsdienst, die willen wy
ook voor de afgescheurde eerdiensten voor al de burgers
welk ook hunne godsdienstige denkwyze zyn moge.

Wat wy afkeuren, wat wy veroordeelen, dat is de
verwerdlyking tegen alle regt, tegen alle grondbegin-
selen, van eene begraefplaats die gewyd is volgens
hare regelen en uitsluitend voor hare geloovigen, door
een vry verklaerden godsdienst; het is de schending
van den eerbied door de burgerlyke magt grondwettelyk
verschuldigd aan de godsdienstige regelen van eenen
godsdienst, het is de wonderlyke waen, de katholieken
godsdienst te berooven van een afzonderlyk en verschil-
lend kerkhof, wanneer de voorschriften van den gods-
dienst zulk eischen.

Het ware stelsel van volksvertegenwoordiging, de
heersching der grondwet, is de regering van het regt en
van de regtvaardigheid; zoo niet, is het eene leugen.

Aen u dan, vertegenwoordigers der Natie, onze reg-
ten en onze vryheden te handhaven in al hare uitgebreid-
heid, gy die de bewaerders zyt, van het werk van 1850.

Er ligt op het bureel van ons blad ter onderteeking
een afschrift van de petitie tegen de schending der
kerkhoven.

Wy hebben ons tot heden weinig ingelaten met eenen
pennenstryd welke thans bestaat tussehen eenige week-
bladen van Tongeren, aengaende de houding welke een
onzer representanten, M. de graef Max de Renesse,
sedert eenigen tyd in de Kamer aengenomen heeft.

De *Postryder* die nooit een twistzoeker geweest is,
heeft tot heden M. de Renesse onaengeroerd gelaten,
ofschoon deze representant sedert eenigen tyd den rug
aen de katholyke party gedraeid heeft om zich den platten
bewierrooker van het liberael ministerie te maken. Hy
die altyd door de katholyke meerderheid naer de Kamer
gezonden werd, hy die de vertegenwoordiger is van een
der katholykste arrondissementen van geheel het land,

herte ontroerd was, wellicht is er een middel om mynen
pligt met uwe smeekingen te bevreemden. Dat mijnvrouw
zoo goed wilde zyn oogenblikkelyk den rouw af te leggen,
en ik zal in myn verslag verklaren, dat men haer valschlyk
beschuldigd heeft de bevelen te hebben overtreden.

— Neen, mynheer, zegde Otylia, spaer u die lungen ik
zal den rouw tot in myn graf dragen. Myn verloofde is
voor het land gesneuveld. Ik, ik zal, als het noodig is, ster-
ven om zyne nagedachtenis te vereeren.

— Maer, hervatte de officier, met zigbarenen angst, ik zou
gedwongen zyn u naer Wilna te brengen, en zonder te sid-
deren kan ik aen het lot niet denken, dat gy er te wachten
hebt.

Er ontstond een gedruisch aen den kant der deur. De
dienstboden waren er heen gesnel, door dit tooneel ver-
baesd; doch Otylia ontwaerde den Raskolnik, die zich
onder het volk gemengd had.

— Ziedaer dengene, die my heeft aengeklaegd, zegde
zy, hem met de hand aanduidende.

— Dat men dien ellendeling de deur uitverpe, of anders,
riep Pawloff uit.

En in eene onoverwogene beweging, vatte hy een der
pistolen, welke tussehen zynen gordelriem staken.

— Ah! ah! de russische officier beschermte de poolche
vrouw, mompelde de bespieder, die beurteings purper en
bleek werd. Onze vader, de zaaer zal u belooven, en Z.
Exc. dan, voegde hy er met een zonderling gebaar by.

Vervolgens toen hy zag dat de dienstboden op het punt
waren van hem eene kwade part te spelen, ging hy wankel-
end den steenen trap af en begaf hy zich naer de opene
binnenplaats van het kasteel, onder de bescherming der
russische bajonnetten. Gedurende dit tydverloop zegde
Pawloff:

— In den naam des hemels, mejufvrouw, volg mynen
raad, en wanneer ik poog u van eene eeriouze behandeling
te bevyden, volhardt dan toch niet met u dezelve op te
leggen.

— Ik dank u voor uwe edelmoedigheid, mynheer, ant-
woordde Otylia met vaste stem; het is geenszins door eene
ydele troostering dat ik weiger er gebruik van te maken;

hy miskent de zending welke de kiezers hem vertrouwd
hebben; hy steunt blindelings al wat het ministerie vraegt;
hy geeft zyne goedkeuring en zynen steun aen een
driftig en ongodsdienstig politiek dat in alle omstandig-
heden door de kiezers van het arrondissement Tongeren
veroordeeld is geworden.

In eene der laatste zittingen der Kamer, hield M. de
Renesse het lot van dat verfoeijelyk politiek in handen,
en zyne stem was het die aen het ministerie de meerder-
heid gaf.

Wy zullen onzen representant niet te streng beoor-
deelen met te zeggen dat zyne handelwyze in de Kamer
strydig is met de overtuigingen van degene aen wie hy
zyn maendaet van representant te danken heeft. Deze
tegenstrydigheid kan niet lang duren. M. de graef de
Renesse moest de eerste zyn om zulks te begrypen.

Zegeprael der katholieken te Kortryk.

Eene schitterende zegeprael is woensdag te Kortryk
behaeld geweest door de magt van het regt op het mis-
bruik der magt!

Daer ook had men de beslissing der meerderheid
verbroken, daer ook had men aen het kieskorps het
beleedigend verwytsel van *onkoop* en *omgekachten*
toegeworpen.

Het kieskorps heeft zyne beledigde eer gewroken:
eene tweede maal heeft het zyne eerschenders en des-
zels aenhangers omver geworpen; het heeft getoond
dat het onvergankelyk regt van het volk boven de bru-
tale geweldigheid der bestuurders stond.

Wat verdient opgemerkt te worden in den zegeprael
dien de katholieken te Kortryk behaeld hebben, is dat
hunne kandidaten, op een klein en onbeduidend ver-
schil, het zelve getal stemmen dan op 27 oktober II.
behaeld hebben. De uitvinding van het bedrog blyft dus
voor rekening van MM. Vrambout, Merghelynek en Cr.

De volstreckte meerderheid beliep eergisteren tot 400
stemmen in plaets van 405 die zy was op 27 oktober
laetstleden.

doch door op te houden den rouw te dragen over hem die
myn man voor God, zoo niet voor de menschen was, zou ik
myn onteeren. Ik zou my hierdoor onweerdig maken van
dien welbemindende doode, aen wien myn hert, myne ziel en
myn leven toebehooren. Het zou eene schande zyn, welke
ik niet zou overleven; aldus, mynheer, laet ons vertrekken,
ik ben gereed u te volgen.

Noch de tranen harer moeder, noch de smeekingen haers
vaders, noch het bidden van den kapellaen, noch het gekerm
der bedienden, waarvan verscheidene haer hadden zien
geboren worden, niets kon Otylia van besluit doen veran-
deren.

Zal ik dit tooneel afschilderen, waerop het eenige kind,
het aengebedene jonge meisje, de schoone, reine, zachttaer-
dige, bevallige en heldhaftige Otylia, de onderlyke wooning
verliet niet ryk en vrolyk opgesierd om eenen dierbare
eeltgenoot naer het altaer te volgen, maer bedekt met een
zwarten sluier en voortgesleept gelyk eene misdadige
tussehen twee ryen soldaten? En echter bemerkte men op
haer gelaet een onbeschryfelyken glimlach.

Zy verliet hare ouders en dienstboden met zulk eene
grootte standvastigheid van ziel, er was in het vaerwel, dien
zy hun deed, iets zoo stichtend en zoo verheven, dat zy
voor een oogenblik erin gelukte zichzelf boven de aerdsche
ellenden te verheffen.

De klagen werden gestaekt en de tranen stroomden niet
meer. Te midden eener indrukwekkende stilte vergezelden
haer allen: vader, moeder, bedienden en boeren van het
domein, blootshoofs en in golvruchtige ingetogenheid, tot
het einde der laen.

Otylia viel op hare knien.

— Vader, moeder, zegen uw kind, zegde zy.

Allen knielden; de russische soldaten stonden verbaesd
by dit tooneel. Wellicht meer dan een hunner zag in den
geest zyn dorp in de steppen verloren of den rookenden
schoorsteen zynner hut; of zyn gebrekkeliken vader en
dierbare moeder, aen welke hy, by zyn vertrek naer het
leger, vaerwel had gezegd, om hen niet meer terug te zien.

De onder-luitenant Pawloff wendde zich om; hy weende
gelyk eene vrouw.

OTYLIA.

EPISOD EIT DEN OPSTAND VAN POLEN.

(Vervolg.)

Pawloff was op het punt den ellendeling door den kop te
schieten; doch de soldaten, welke hoorden en zagen, brag-
ten den officier tot zich zelve terug.

Hy hernam zyne plaats aen het hoofd van het detachement,
hetwelk zich op nieuw op weg begaf. Welhaest zag men
aen het einde eener laen het oude kasteel van Nowy-Dwor
opryzen. Een verschrikte bediende kwam toegesnel in de
zael, waerin Otylia, haer vader, hare moeder en de kapel-
laen van 't kasteel vereenigd waren.

— De Russen riep hy.

En by dit woord steeg hun het bloed naer het hoofd. De
beide gysaerds en de priesters verbleekten. Voor wat de
verloofde van graef Julian betreft, zy zag in hare weduw-
kleeren zoo bleek, dat zy niet bleeker kon worden.

Zy begaf zich werktuigelyk naer een venster, zag den
onder-luitenant Pawloff en zyne manschappen de koer
binnentreden en leunde tegen den muer om niet te vallen.

Naby de grietje bemerkte zy den Raskolnik, die haer met
den vinger aen de Russen aanwees.

— Hy is daer, ik ben verloren! riep zy uit.

Toen zy van hare verbaesheid was teruggekomen, zag
zy den onder-luitenant Pawloff in eene eerbiedige houding
voor zich staen.

— Otylia, zegde hy met eenen toon van onbeschryfelyke
treurigheid, ik heb het bevel ontvangen u te vragen of gy
den rouw over een naesten bloedverwant draegt?

— Ik draeg den rouw over mynen verloofde, mynheer,
antwoordde zy.

— Otylia, vervolgde de officier, in dit geval heb ik het
bevel gekregen u aen te houden en u naer de gevangenis
van Wilna te brengen.

Hare ouders berstten en smeekingen uit.

— Welligt, zegde Pawloff, die tot in het diepste zyns